DİYANETTEN TAHARET

Abdullah Burak

Şayet namaz erkânını günümüz şartlarına göre ta'dil ve tebdil etmek mümkün olsaydı, namazın ön şartları üzerinde şöyle bir tasarrufta bulunmak yerinde olurdu:
- Hadesten taharet, necasetten taharet, diyanetten taharet…
Fakat ne bir kimse için namazın erkânı üzerinde kafasına göre tasarrufta bulunmak imkânı vardır, ne de bizde bunu yapmaya niyet ve cüret…
Yukarıdaki sözümüzü de, gerçek değil, sadece "espri" mahiyetinde dile getiriyoruz.
Espri; ama lâf ola beri gele soyundan değil, düşünmek ve düşündürtmek amaçlı bir espri…

***

Gerçekten, diyanet (kurum olarak) çevresinden gitgide ziyadeleşen bir kazurat taşkınından başka bir şey görülmüyor.
Bunun söylerken, bazılarının bu hususta çok iyimser olduğunu biliyoruz. Diyanetin günümüzdeki fonksiyonunu geçmişe nazaran daha olumlu görenler var.
Oysa biz her bakışta tam tersini görüyoruz. Her bakışta daha da tersini… Neyin mi? Neyin olacak, dinin tersini, din ne emrederse onun tersini…
Onun için diyaneti, "hades" ve "necaset" gibi, namaz için arınılması gereken hâllerle bir arada anmak cüretini göze alıyoruz.
Bize gitgide öyle geliyor ki, hakkıyla iki rekât namaz için, hadesten ve necasetten olduğu gibi, diyanetten de taharet gerekiyor. Hattâ itinâların en büyüğüyle…

***

Son zamanlarda bir acaip diyanet imamları peydâ olmaya başladı. Tuttuğu takımın maçı olduğunda, maça yetişmek için, namazı jet hızıyla kıldıranlar mı istersiniz, voleybolcu kızları

karşısına alıp, “Allah her smaç’ınızı etkili kılsın” çirkinliğiyle dua(!) edenler mi? “Her korneriniz gol olsun” diye tesbih çekenler mi, neler neler…

Yakında meyhanelerde, kumarhanelerde benzer dualar(!) buyuran(!) diyanet imamları görürseniz, şaşırmayın… Çünkü diyanet reisleri bu kadrolu elemanlarına karşı o kadar sessiz ki, onları bizzat kollamadıklarını düşünmek saflık olur. Böylelerini tutup tımarhaneye göndermek gerekirken, diyanet, görülüyor ki, sayıları günden güne artan bu kaçıkları tasvip ve teşvik makamında sessiz…

Peki ama, diyanet, “din işler ayrı, dünya işleri ayrı” prensibinin hangi tarafında yer alıyor? Eğer “dünya işlerinden ayrı din işleri” tarafında yer alıyorsa, mensupları dünya işlerine, hem de onların en âdilerine hangi hakla burun sokabiliyor? Eğer “din işerinden ayrı dünya işleri” tarafında yer alıyorsa, adını neden “denaet işleri” diye değiştirerek işe başlamıyor? (Dünya kavramı, “denaet-en aşağı” masdarındandır.)

***

Aslında bu verdiğimiz örneklerin, diyanetin asıl “lüzumsuz duruş”u karşısında çok basit kaçtığının farkındayız. Diyanetin asıl lüzumsuzluğu, böylesi kaçıkları kadrosunda barındırması değildir. Diyanetin asıl lüzumsuzluğu, “din işleri ayrı dünya işleri ayrı” prensibine tâbi bir kurum olarak, mevzuunu bulamamış, fonksiyonunu bilememiş olmasıdır.

Dünya işleri din işlerinden ayrı ele alınacak olursa, diyanete ihtiyaç kalmaz. Öte yandan, din işleri dünya işlerinden ayrı ele alınacak olursa, ortada din işleri diye bir şey kalmaz. İşte bu iki türlü açmaz arasında varlık iddiasını sürdürmeye çalışan diyanetin, teorik ve pratik lüzumsuzluğu…

Din dünyadan nasıl ayrı tutulabilir ki? Eğer ayrı tutulacaksa onun için diyanet kurumuna, camilere, imamlara, maaşlara ne lüzum var? Dine inananları Brehmenler gibi ormanlara sürersiniz, olur biter! Halbuki ruh nasıl bedene ilişerek ona olanca hakikî varlığını verirse, hakikî din de ancak dünya üzerinde gerçekleşir, dünyayı gerçek kılar, âhıret için dünyaya nizam verir.

Velhasılı, diyanet bu yönden lüzumsuz bir kurumdur. Bu lüzumsuzluğuna rağmen varlık iddiasında bulunduğu için de, günden güne hadese, necasete eşdeğer hale gelmektedir. Diyanetin olduğu yerde dünya işlerini düzene koymak –prensip olarak- mümkün olmadığı gibi, din işlerini de düzene koymak mümkün değildir. Hem de o kadar mümkün değildir ki, insan, diyanetten arınmadan kılınan namazın namaz olup olmayacağından şüphe etse yeridir.

EDİTÖR:

Yazara aşkolsun, tam yerinden vurmuş, bir de hac umre meselesini inceleseydi mükemmel olurdu....